JUSTICIA SOCIAL

Núm. 93 - Any III - Epoca III | Barcelona, 14 d'abril de 1933 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Cap a la Catalunya socialista!

El II Congrés general de la U.S.C.

Els dies 14, 15 i 16, 205 delegats assenyalaran el camí del socialisme català

Quan aquesta edició sortirà al carrer, el segon Congrés de la Unió Socialista (de fet primer Congrés ordinari, puix que l'anterior fou de constitució definitiva) ja estarà reunit a Barcelona. Dotzenes i dotzenes de companys obrers, de delegats de tot Catalunya, estudiaran els punts interessantissims de l'ordre del dia i exposaran les seves iniciatives i suggerències, que ells mateixos hauran d'acordar i canalitzar en la forma més eficaç per a esser aplicades i executades, després, pels organismes competents de la nostra organització.

De cara a l'exterior, partit enfora, aquest Congrés ens sembla destinat, indiscutiblement, a tenir una ressonancia més vasta que el Congrés de constitució. No solament són més importants en nombre i en representació les delegacions que el formen, sino que la vida del nostre Partit ha estat singularment intensa en els mesos transcorreguts des d'aleshores. Ara tenim no tan sols una força, sino una historia. La nostra força és clara, diferenciada, neta, lleial; la nostra historia és modesta encara, però digna i respectable. El partit és ja ell mateix, amb fesomia pròpia i acusada. Te raons poderoses per a existir i per a subsistir, perquè representa una ideologia concreta i uns interessos ben determinats: els interessos de la classe obrera, que és la part més viva i més important del nostre poble i de tots els pobles i ha d'esdevenir el factor decisiu de la democràcia catalana i universal.

Dintre el Partit i dintre el moviment, també aquesta reunió — ordinària segons els Estatuts — pot esser extraordinària en resultats. De moment ja és plena de prometences. Basta recordar que hi ha a l'ordre del dia dos punts tan capitals com, per una banda, la conversió en rotatiu diari d'aquest full petit i viu, del nostre òrgan JUSTICIA SOCIAL; pel altra banda, la unificació dintre Catalunya de les forces socialistes.

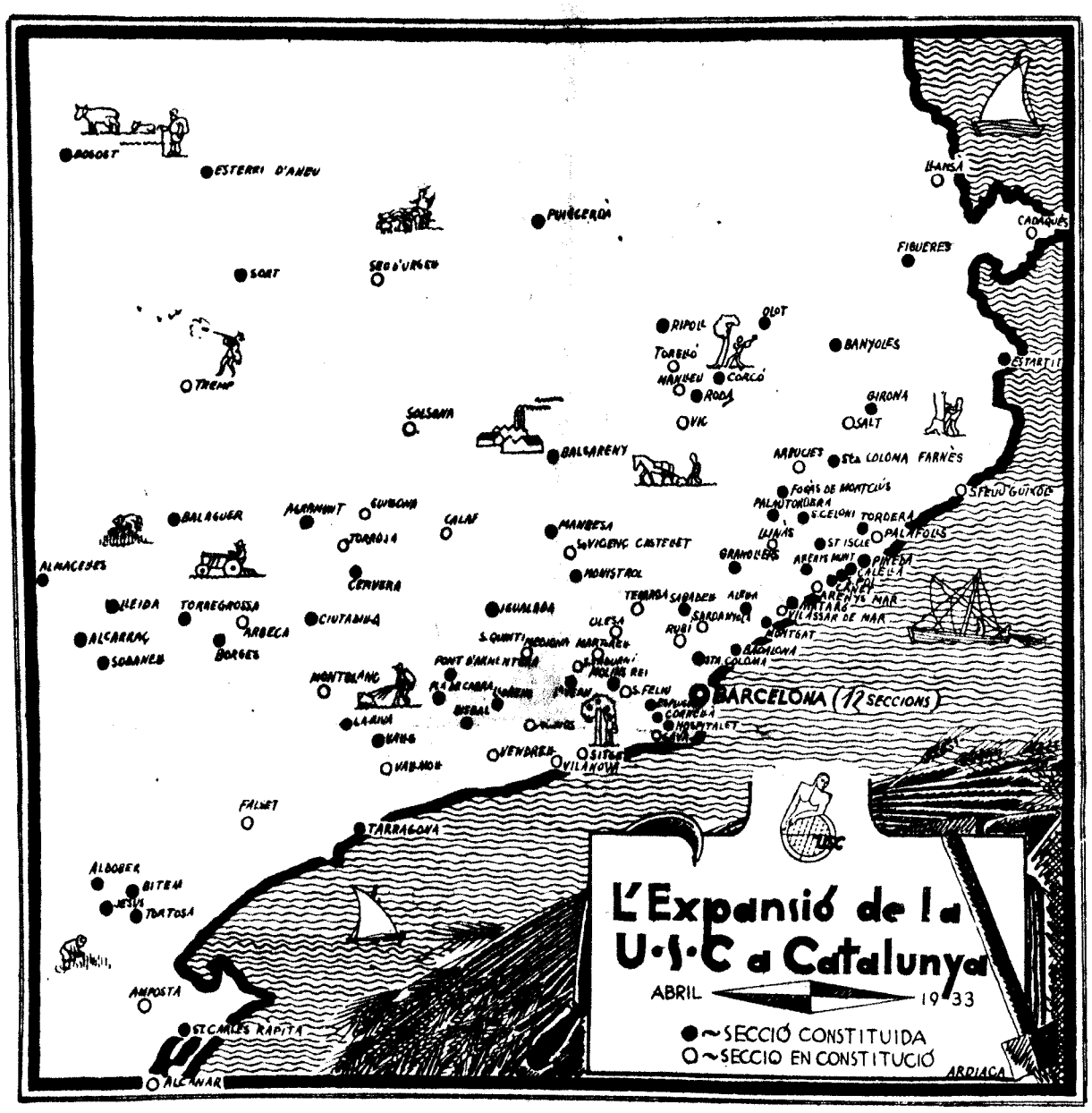

De vosaltres depèn que l'any vinent, en el nou Congrés, sigui encara més gran el camí fet, més gran la nostra força i la nostra disciplina, més madura i àgil la nostra consciència socialista. Vosaltres, en formar el Congrés, sou l'autoritat màxima del Partit; no teniu al davant ni entremig per a entrebancar-vos la figura inviolable d'un cabdill ni la imposició d'una oligarquia. En la igualtat efectiva i en la democràcia integral que són sempre les organitzacions socialistes, sou vosaltres, i tots els militants, i tots els adherits, i en certa manera els simpatitzants i electors que ens segueixen, els que heu de modelar cada dia la figura del partit i els que l'heu de fer útil a la gran causa eterna dels homes, digne de la Catalunya obrera, de la Pàtria socialista.

En comptes d'elogiar per endavant la feina que el Congrés prepara —con fan altres partits de demagògia fàcil— val més que ens atinguem des d'avui mateix als seus resultats. I, convençuts de l'interès desvetllat entre les seccions per aquest comici, capacitats de la preparació i de l'entusiasme de tots els nostres companys, informats de l'ordre del dia, aquests resultats no poden pas ésser —n'estem segurs— sinó favorables als nostres ideals.

Companys delegats: Salut! Desproveïts d'egoismes i localismes, tots junts, la U. S. C., NOSALTRES, podem i hem d'oferir a Catalunya un instrument útil en la gran batalla pel benestar i per la llibertat. Per aixo hem d'estar disposats a l'esforç i al sacrifici que caldrà. I a aplicar les nostres resolucions amb fermesa inexorable.

L'ofensiva contra el laicisme

Fins a quan?...

Novament ens veiem obligats a protestar de la conducta tendenciosa que s'observa en les Escoles del Patronat de Barcelona.

Aquesta setmana, en el grup escolar «Pere Vila», diverses mestresses han advertit reiteradament als seus deixebles que el dijous d'aquesta setmana, festivitat de l'església catòlica, podien abstenir-se d'assistir a classe, donant-los la seguretat que no els seria tinguda en compte la falta. El dijous no era cap festa reconeguda per cap corporació oficial i el fet que ho fos per a una secta a la qual pertanyen aquelles mestresses, no els dóna dret a què vulguin introduir-la a un lloc oficial, i per tant neutral, com és una escola del Municipi, alterant la vida escolar i sabotejant l'esperit laic que ha d'inspirar-la.

Són ja molts els detalls que demostren l'animadversió que algunes mestresses senten per la imparcialitat que la República vol que, en qüestions de religió, regeixi en la vida docent i, enyorant l'hegemonia que sobre ella l'Església catòlica va exercir fins no fa gaire, s'esforcen a conservar-li un caire tendencios.

Protestem enèrgicament del fet esmentat i esperem que no restarà impune, com han restat alguns altres casos semblants.

JOVE MILITANT!
ASSISTEIX A LA REUNIO CONSTITUTIVA DE LA JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA QUE ES CELEBRARA EL DIA 19!

Un nou pacte de "El Pardo"

Quan les oposicions (les cinc? minories de què parlava en Lerroux) van aparèixer unides contra el govern, vàrem preguntar-nos quines podien ésser les raons poderoses que permetien un acord entre Maura i Lerroux. Perquè no cal enganyar-se respecte a l'abast de l'acte realitzat per en Maura; aquest home no hauria fet el que ha fet per a donar-se el gust de firmar una nota contra el Govern.

Maura i Lerroux són dos polítics que s'exclouen, no tan sols per raons de temperament, sinó pel lloc que l'esdevenidor els reserva en la política nacional. Lerroux és el més pròxim enemic de Maura, en el sentit que Lerroux ha tingut més virtut per a captar l'opinió de dreta, que lògicament hauria de constituir la base del partit conservador. Les coses canviarien d'aspecte, però, una vegada fos liquidat el govern d'esquerra actual.

Veiem en Maura l'home despitat per haver perdut la situació que va ocupar en produir-se el canvi de règim. I despitat precisament contra l'actual cap del govern de la República perquè és l'home que ha capgirat els esdeveniments i l'home que va desarmar en Maura quan aquest féu les primeres proves en l'oposició amb la bandera de l'unitarisme. Veiem en Maura l'home que té una visió purament física i material dels pobles, i per al qual tot es redueix a una lluita de factors primaris. Es el sentit sudamericà de la política, la política dels cabdillatges, de les guerres civils, de les intemperàncies i del flamenquisme. Aquest home que acusa el govern actual d'exclusivisme de poder, quan precisament ell va sabotejar la formació de governs d'unió republicana en les crisis que van tenir lloc.

Doncs, per un home que solament es mou per raons utilitàries, la conxorxa amb el cabdill del partit més important de la República no pot tenir cap explicació desinteressada. Per en Maura, formar lloc amb en Lerroux ha d'ésser sinònim d'acostament al poder.

El resultat d'una victòria de la política d'obstrucció, i per tant l'habilitat d'en Maura, hauria consistit a pretendre restituir a Lerroux a la *seva esquerra*, amb tot el que tindria de cinisme i de farsa grotesca l'*esquerra* lerrouxista, reservant-se aleshores la supremàcia de la captació i representació de les forces de dreta. En aquestes condicions seria fàcil simular l'existència de dos instruments de govern que anulessin les improvisacions pròpies del règim parlamentari quan aquest s'integra amb un marge d'espontaneïtat popular.

No ens doldria que el bloc d'oposicions s'hagués produït per combatre la política socialista, mentre els procediments de combat es mantiguessin dintre el marc de les formes de la democràcia. Però és que plantejar dintre un règim l'anullació total de l'adversari, a més de respondre a l'existència d'un odi africà contra el primer prestigi de la República, significa subvertir totalment l'essència d'aquest règim, i provocar una situació que, si l'èxit l'acompanyés, deixaria «amos» absoluts de la política els que l'haurien determinada. I aleshores tots els contubernis serien possibles.

RAMON JOVE BRUFAU

Ordre del dia:

I. Validament de credencials.
II. Reglament de Discussió.
III. Constitució del Congrés.
IV. Informe de Comitè Executiu.
V. Informe del Grup parlamentari constituent.
VI. Informe del Grup parlamentari català.
VII. Informe de l'ex-Conseller d'Economia i Treball.
VIII. Ponència Sindical.
IX. Ponència Municipal.
X. Ponència Cooperativa.
XI. Ponència Cultural.
XII. JUSTÍCIA SOCIAL, diari.
XIII. Projecte d'unificació del Socialisme a Catalunya.
XIV. Proposicions.

Lloc del Congrés:
Sindicat de la Indústria Hotelera
Rambla del Centre, 30
Barcelona

Primera Sessió:
Divendres, dia 14,
a les sis de la tarda

MOVIMENT SINDICAL

Els Sindicats alemanys

L'activitat sindical a Alemanya no havia tingut mai una importància de primer pla. Però encara que fos el partit polític el que assumís les responsabilitats de les lluites socials, no per això en el moment actual ha de negligir-se la situació que ha creat als Sindicats la Dictadura nacionalista, car els Sindicats, en el front econòmic, no s'havien separat mai de les directives generals de la política socialdemòcrata.

Els Sindicats, limitant-se potser més que mai i amb una mica massa de conformitat a llur característica corporativa, no veuen atacada d'una manera tan directa i violenta com el partit de la social-democràcia llur subsistència i llurs activitats. Més aviat sembla que la Dictadura nacionalista emprendrà contra els Sindicats alemanys una acció sinuosa i pacient per tal d'arribar a obtenir llur absoluta inocuïtat. L'arma que seria emprada serien els Sindicats cristians, avui dòcils als nacionalistes, en virtut de les concessions que la Dictadura ha fet al partit de centre en l'ordre confessional.

Els Sindicats cristians es preparen, encara que de moment amb poc èxit. El text de la següent resolució adoptada en la reunió del Comitè Central de la Federació dels Sindicats cristians n'és una prova, al mateix temps que permet apreciar fins a quin punt els catòlics han esdevingut els auxiliars més poderosos dels Dictadors protestants, Vegi's, pel següent text hipòcrita, com es pretén enganyar la classe obrera:

«L'Oficina de la Federació de Sindicats (els cristians), confia que ara, passades les eleccions, les esferes responsables es dedicaran, amb totes llurs forces a la lluita contra la crisi econòmica i l'atur forçós. L'èxit o el fracàs d'aquesta lluita és el que condiciona a la vegada la sort de milions de «súbdits» alemans i el **destí de l'Estat i de la cultura.** Conscients d'aquesta necessitat, els sindicats cristians continuen posant la seva força al servei d'aquesta lliuta. L'èxit sols pot ésser segur si es movilitzen tots els elements que poden prestar la seva cooperació per aquesta fi, de faisó que la tasca sigui facilitada per una col·laboració general i encoratjadora que, per altra banda, li donaria tota la seva significació.»

Com es veu, la situació per als Sindicats obrers alemanys és seriosa, i ara com ara sembla que els avantatges de la lluita es troben de la seva part. La següent constatació que fa l'òrgan de la Confederació General dels Sindicats alemanys ho demostra. Diu així: «Independentment dels partits i de les modificacions polítiques, els Sindicats alemanys continuaran complint amb llur deure, deure que els és imposat per llurs afiliats, que són els elements millors de la classe obrera. La Conferència dels Consells d'empreses celebrada darrerament, el resultat de les eleccions per als Consells d'empresa, l'augment de la quantitat d'obrers participant-hi, demostren que la potència dels Sindicats ara com ara és la mateixa; al contrari, ja que durant aquests darrers anys, malgrat el que han estat desfavorables les circumstàncies, s'han consolidat. L'establiment de grans convenis col·lectius, en les indústries de la Construcció i del Tèxtil, per exemple, indiquen que, àdhuc en mig de les circumstàncies més difícils, els Sindicats continuen al servei de la clase obrera. Resisteixen a les tempestes de la nostra època. Viuen segons llur pròpia llei i realitzen llur pròpia missió: la que respon a llurs objectius de classe. Ço que el proletariat alemany hagi pogut perdre en la seva influència en la vida social, a conseqüència de la desfeta soferta en el terreny polític, ha de compensar-ho reforçant i agrupant-se en torn dels seus Sindicats de classe.»

Es d'esperar que en la lluita contra la Dictadura nacionalista els Sindicats alemanys podran demostrar tota la seva força.

Tecnocràcia

Hem de renunciar a les teories que atribueixen tot sentit moral a un egoisme. El deure moral consisteix a deixar-nos guiar per les forces que ens poden portar a realitzar el bé de tothom.

DAVID HUME

Quan un treballador afirma que el sistema capitalista ha fracassat, als elements conservadors, als savis de la burgesia, se'ls escapa un lleu somriure, una mena de rialleta sarcàstica que vol mostrar un aire de superioritat i compassió, envers els pobrets i ignorants treballadors que s'atreveixen a negar l'estabilitat i la bona organització del sistema capitalista. Molts d'aquests savis acostumen a ignorar que d'entre els rengles de la classe obrera, han sorgit homes de veritable vàlua que han previst el fracàs del capitalisme. Un d'ells fou Proudhon, un obrer tipògraf que, mercès al seu propi esforç, es convertí en un dels filòsofs més escoltats del segle passat i que amb el seu llibre «Què és la propietat?» provocà sengles discussions entre els polítics i els economistes; avui encara ningú no ha pogut refutar amb arguments sòlids les radicals teories de Proudhon.

Ara ja no són solament els treballadors els que públicament proclamen la fallida del capitalisme. Ultra els tècnics de la burgesia, és el mateix sistema, amb la seva defectuosa organització, que ho manifesta de manera pràctica i irrefutable.

Als Estats Units, la meca del capitalisme, el deute industrial assoleix a 218.000 milions de dòlars, ensems que tretze milions d'obrers en atur forçós. I si no s'hi posa remei, al pas que van les coses a Nord-Amèrica, hom calcula que d'aquí pocs anys els parats arribaran a vint milions!

A Alemanya, el capitalisme s'ha vist obligat a cridar Hitler per tal de veure si, mitjançant actes de terror, pot aturar la marxa de la Revolució social que plana per sobre d'Alemanya. Oficialment, el Reich té sis milions de parats, als quals s'ha de sumar els milions de nazis, sense ocupació la major part d'ells, pels quals d'ara endavant el govern dictatorial es veurà obligat a establir un subsidi o paga, que serà una altra càrrega per a l'Estat.

A més dels nombrosos fets pràctics que es produeixen arreu del món i que ens proven el desgavell del capitalisme, als Estats Units, Howard Scott ha dit que, admetent que la indústria torni al nivell de 1929, no podrà emplear-se més el contingent d'obrers en atur forçós.

Howard Scott, al qual els «savis» conservadors de la burgesia volen fer passar per bog, perquè coincidint amb Karl Marx proclama la fallida del sistema de preus, diu que la salvació del món està en la tecnocràcia, és a dir, el govern dels tècnics que haurà de succeir, segons Scott, al govern dels polítics, que no saben valorar el treball. Scott afirma que amb l'aplicació de la teoria dels tecnòcrates, és a dir, aprofitant l'avenç del maquinisme, sotmesos tots a una organització científica del treball, no hi hauria necessitat de treballar més de quatre hores diàries, essent l'ingrés anual de cada nord-americà — per terme mig de — 20.000 dòlars anuals.

El treball que ha realitzat Howard Scott és digne de consideració. Des de la Universitat de Colúmbia, ha fet un estudi de les condicions en què es desevolupa la indústria als Estats Units, i n'ha tret la conclusió que ja hem assenyalat: el govern dels tècnics.

Molts economistes atribueixen a la racionalització la crisi mundial, provocada per la sobreproducció. Es clar, la teoria de Taylor, aplicada a benefici de la minoria capitalista que governa el món, acondueix, fatalment, a la desocupació per excés de producció. L'industrial mai no pensa en el benefici comú. Si utilitza les màquines i empra el sistema Taylor, és amb mires a engrossir el seu capital. No li interessa el benestar de la humanitat. Això del bé de la humanitat ho considera, tot bon capitalista, com a coses inventades pels somnia-truites o pels agitadors professionals.

Com molt bé deia el plorat amic Alexandre Sanxo, el gran tècnic que la monarquia ens assassinà, el dia que es pugui posar en pràctica la racionalització del treball, a benefici de la col·lectivitat, el món haurà donat un gran pas vers la seva felicitat. Si els dirigents del capitalisme fossin gent prou intelligent, veurien com amb l'aplicació de la teoria de Taylor, a benefici de tots, ells mateixos viurien millor, i a la vegada s'evitaria el caire sagnant que volen que tingui i que tindrà la Revolució social.

Però els nostres burgesos els cega l'egoisme. Tot ho volen per a ells i si alguna cosa no els plau, com exemple és el cas de les teories de Howard Scott, el consideren un pertorbat, un xarlatà, i, segons diuen, fins han arribat a expulsar-lo de la Universitat de Colúmbia, tot procurant ridiculitzar les seves teories tant com poden.

Afegeixen que no és possible establir un comandament de tècnics, però si repareu qui són els que fan aquestes afirmacions, veureu que es tracta de polítics fracassats, de gent que aspira a governar sistema Hitler i Mussolini, i que miren amb menyspreu la gent preparada que pugui fer-los la competència amb honradesa, amb seny i humanitat.

Alguns d'aquests impugnadors de la tecnocràcia, encara inèdita, posen com a exemple el fracàs d'un tècnic que Primo de Rivera cridà al ministeri d'Obres Públiques, Guadalhorce, i que amb les seves fantasies i els seus plans orfes de tot sentit polític, posà Espanya en perill d'arruinar-se. Feble argument, car tant abunden els tècnics dolents com els polítics ineptes; per tant, igual pot arruinar al país un polític com Cambó, com un tècnic que es digui Guadalhorce.

El que caldria és posseir un sentit més humà de les lluites socials. Fer menys demagògia als extrems; no fer tan el savi a la dreta, i voler estudiar més seriosament, més profundament, les lluites socials i els factors que les determinen, i aprofitar-se'n, en benefici de tots, a l'extrema esquerra.

Els capitalistes, reaccionaris, fan passar per un pertorbat a Howard Scott, i els «faistes» cridaran que, essent un benefici per a la classe treballadora, un benefici immediat, és reformisme, i, com a tal, enemic dels treballadors (sic). Uns i altres, tenen un concepte equivocat de la lluita de classes. Hom diria que es mouen portats per una força d'egoisme invencible, no interessant-los el benestar del gènere humà.

PERE FOIX

MOVIMENT COOPERATIU

Les cooperatives alemanyes sota la dictadura de Hitler

En el «Coopérateur Suisse» llegim que els cooperadors de la «Zentralverband», d'Hamburg (de direcció socialista), estan justament intranquils d'ençà l'adveniment dels «nazis», sobre la sort de llurs cooperatives, donat el fet de no existir garanties legals que protegexin la llibertat de les persones i dels béns. Un d'ells, gerent d'una cooperativa d'un gran centre obrer, escriu en una carta: «Estem vivint en una continuada temença del que ens espera. Quan surto al matí de casa meva, no sé mai si hi podré tornar o si passaré la nit a l'hospital o a la presó. El revòlver i el punyal són en aquest moment la divisa principal de la «nova Alemanya». Tots els afiliats als grups nazis han rebut llicències d'armes, mentre que a nosaltres en les han retirades, junt amb les armes. Tot acte de legítima defensa per la nostra banda, és considerat com un crim... El que passarà amb les nostres cooperatives, construïdes amb tants de treballs, així que els actuals governants tinguin temps d'ocupar-se'n — per ara tenen altres gossos a apallissar — no gosem ni pensar-hi. S'intentarà ofegar-nos amb impostos excepcionals o es trobarà qualsevol pretext per empènyer-nos a la liquidació, a no ésser que es prengui el camí més curt d'una requisa dels nostres locals. Ja s'està procurant, per mitjà de l'amenaça personal, d'impedir els socis de fer llurs compres a la cooperativa...»

La història es repeteix. Ahir Itàlia, avui Alemanya. La classe mitjana intermediària és el principal suport del feixisme per tal de destruir, per mitjà d'aquest, l'organització econòmica de la classe treballadora. Sola li resta un camí a aquesta: el revolucionari.

Revista internacional

FRANÇA

El Familisteri de Guisa. — Per bé que la guerra posà fi a la seva activitat, el Familisteri de Guisa, aquesta important i vella Cooperativa francesa de producció, ha estat reconstruida després de la guerra i avui dia és el més important fabricant d'aparells de cuina i de calefacció de França, i Bèlca, amb fàbriques a Guisa i Brusselles. Fundada en 1880 per J. B. Godin, un manyà, la Cooperativa ha realitzat, d'ençà de la seva fundació fins a 30 de juny de 1932, una xifra d'operacions de 724 milions de francs. D'aquesta suma, 331,625,407 francs han estat invertits en salaris i 71,638,649 sota forma de bonificacions als obrers i empleats. Ultra això, ha distribuït 18,021,258 francs en interessos i dividents sobre el capital social.

GRAN BRETANYA

Augment de vendes de la Cooperativa Majorista anglesa.—L'any 1932 ha vist un augment de 1,270,885 lliures esterlines o sigui del 1 i mig per cent sobre la xifra de l'any anterior, en les vendes de la Cooperativa Majorista anglesa i de 1,140,477 lliures en la producció. Les vendes han ascendit a la quantitat de 82,769,119 lliures esterlines i la producció a 23,638,705 lliures.

SUISSA

Els avantatges del Comerç Cooperatiu. — El darrer estat comparatiu entre els preus de les cooperatives de consum i del comerç privat per a 31 articles d'ús corrent en les regions de més de 10.000 habitants, de la «Unió Suissa de Cooperatius de Consum», demostra que al 20 de gener de 1933 els preus de les cooperatives eren per terme mig 3,9 per 100 inferiors al del comerç privat. Els preus de 23 productes són definitivament inferiors a les cooperatives de consum. Els percentatges a favor de les cooperatives oscilen entre el 27 per 100 per a les grasses comestibles i el 2 per 100 per a la civada; dels sis articles en què els preus són inferiors al comerç privat, els percentatges a favor dels detallistes privats varia del 16,6 per 100 en el te, al 1,5 per 100 en el cacao i el 0,2 per 100 en la mel. Si es té en compte que les cooperatives suïsses retornen del 4 al 7 per 100 de les compres, el percentatge a la comparació encara els és molt més favorable.

Déus en decadència

Hom diu que a Catalunya tenim República i Estatut català. Evidentment, ho tenim. Però no podem fer-ne cap ús. No podem fer-ne cap ús per més esforços que fem per incorporar una mica de República a les ciutats de les comarques feudalitzades políticament per una colla de senyors tan antirepublicans com els dels partits monàrquics. Almenys els monàrquics ocupen el lloc que els toca en el concert polític, però aquesta classe de polítics caciquils no saben o no volen donar-se compte que llur missió ha passat ja. No es resignen a deixar llur vanitat absolutament nulla per al poble, no es resignen a perdre el poderiu de llur baluard que representen els casinos o casinets; a aquesta classe de republicans històrics la República podem ben dir que els ha occit greument, i en llur agonia política cometen una sèrie d'actes més propis d'un infant o d'un foll que no pas d'uns homes amb cabells blanquinosos i trenta o quarenta anys d'allò que ells tots sols es vanaglorien posseir, «visió política», «experiència política»... La vinguda de la República han passat anys i anys esperant-la, tot jugant a la manilla. Però la República vingué, i ara no fa més que posar-los en les més còmiques i ridícules situacions, i tot només perquè de veritàt no senten el republicanisme, sinó el caciquisme. Són aquella classe de republicanets—no arriben a republicans—que no volen rei, però idolatren un cacic, idolatren un amo superb, orgullós i venjatiu, pitjor que un rei dels pitjors. Un reietó de la ciutat que arrossega rera seu una turba servilista, una turba que espera que l'amo els llenci un os del banquet que paga el poble, gent que es veu precisada a escarnir la República per satisfer el cacic i les necessitats de viure...

Aquest petit panorama del cacic ciutadà és en moltes comarques. I aquestes comarques tenen raó en dir que no han vist la República per enlloc. Si a les ciutats és possible de veure com es recull un periòdic quan se sent massa republicà, si també és possible de veure com les bombes descobreixen la policia, i com la Llei en mans de certs senyors sembla un «yo-yo», què voleu que no es vegi i toqui a les comarques?

Si tota aquesta colla de déus en decadència haguessin de viure de llur treball tot depenent d'un amo o d'uan empresa, a ben segur que obrarien envers els obrers amb una forma més baronívola, més valenta, més humana. Però no, ells no acostumen a ésser valents, ells tenen valents a sou. Ells, els cacics, els déus en decadència, abusant de llur situació econòmica, tenen acordassada una sèrie de gent, trepitgen amb una «valentia» digna de millor esment la dignitat i la consciència de qui els sembla que pot ésser un futur enemic polític, si per cas no vol vendre la seva ànima per servir, encara que sigui a contracor, el cacic. I tota aquesta injustícia no tindria res de particular. Es força vella i fa anys que dura. Però ara aquesta coacció incivil i immoral es fa des de llocs representatius de la República. I els abusos continuen, i els obrers ¿tenim o no raó en dir que no veiem la República per enlloc? Davant de tota aquesta xurma adinerada que fa dringar la bossa per atreure's els ambiciosos o posar la mel als llavis als necessitats si volen vendre's el vot o es presten a fer una mala passada a algun company de treball, cal reaccionar i organitzar-se disciplinadament i dignificar la política dels municipis, perquè l'obrer mitjanament apte per a comprendre els problemes interiors d'una ciutat sap prou bé l'eficàcia d'una política municipal dirigida amb un ample esperit de justícia ciutadana; sap per experiència on condueix la política obrera feta per uns cacics, feta per uns homes sense ànima, que les lluites polítiques les volen guanyar ficant-se en els mitjans privats i personals de l'adversari. Aquesta política, que abunda arreu de Catalunya, actualment està tan ben situada per donar-li el cop de gràcia que seria una imprudència imperdonable que fos desaprofitada per la massa obrera autènticament socialista o d'esquerra socialitzant. Recordem que les passades eleccions van anullar quasi el lerrouxisme i el marcellinisme, veritables cataus del caciquisme comarcal; cal donar una mica més d'impuls a la nostra embranzida, i l'ensorrada d'aquests falsos republicans serà un fet. Abans de donar la batalla definitiva contra aquestes capelletes reaccionàries dels «casinets» de poble cal cercar aquella unió i aquella fraternitat que es preté desvirtuar amb falsos rumors i amb atacs baixíssims i hipòcrites, que no hi ha persona digna que pugui solidaritzar-s'hi de cor.

PERE ESPANYOL

S'ESTÀ EXHAURINT EL LLIBRE DE

- RAFAEL - CAMPALANS

POLITICA VOL DIR PEDAGOGIA

(Manual pràctic de Socialisme Català)

Biblioteca d'Estudis Socials

Pròleg de

Joaquim Xirau

5 PESSETES

Comandes a aquesta Redacció i a totes les llibreries

Els subscriptors de JUSTÍCIA SOCIAL poden adquirir el llibre a 4 pessetes, franc de ports i certificat

NOTES ECONOMIQUES

PROXIMA CONFERENCIA ECONOMICA IMPERIAL FRANCESA

El Govern francès estudia la celebració d'una Conferència Econòmica Nacional que tindrà lloc a París a primers de maig, a l'objecte d'elaborar un programa de cooperació econòmica entre França i les seves colònies i les colònies entre elles. Contràriament a la Conferència d'Ottawa, la Conferència francesa no s'ocuparà de tarifes duaneres perquè l'imperi colonial francès ja és d'una manera general una unitat fiscal, ni s'hi tractaran deixen a reglamentar la producció, problemes monetaris. La Conferència s'ocuparà de la coordinació i de la distribució dels mercats i dels serveis, a fi d'eliminar la competència que hi ha actualment entre el blat i el vi francès i nord-africà, i que ha estat reglamentada amb la imposició d'un contingent als productes de l'Africa del Nord. D'aquesta Conferència s'espera que les colònies podran posar llur agricultura i indústria com a complemnt de les de França en lloc de fer-li la competència.

UNA LLEI CONTRA ELS CARTELLS A POLONIA

El projecte de llei relatiu als càrtels que acaba d'elaborar el Govern polac conté regles estrictes per a la salvaguarda de l'interès públic. El projecte de llei s'aplica a tots els contractes, decisions i mesures que tenles vendes i la distribució en totes les branques de la indústria per mitjà d'acords recíprocs. En virtut del projecte de llei, tots els acords de càrtel són nuls a menys de no ésser establerts per escrit i sotmesos al ministeri de Comerç en els quinze dies que segueixen llur constitució. Si algun acord amenaça l'interès públic, comporten resultats econòmics desastrosos o una alça injustificada de preus, el ministeri de Comerç pot portar la qüestió davant un tribunal dels càrtels, el qual podrà liquidar el contracte o anullar algunes de les seves clàusules. El ministeri de Comerç, per la seva part, pot suspendre els acords establerts entre els diversos membres del Càrtel. El Tribunal de Càrtels serà creat adjunt al Tribunal Suprem i es compondrà de cinc jutges, dels quals tres del Suprem i de dos assessors.

COMARCALS

Canet de Mar

La Secció de la Unió Socialista de Catalunya, de Canet de Mar, inaugurada el dia 12 de març d'enguany amb una interessantíssima i densa conferència de l'excellent company Campalans, està d'enhorabona. El dia 7 d'aquest mes, amb motiu d'haver-se convocat els electors de la vila a un referèndum que ha de decidir l'atorgament d'un emprèstit destinat a la construcció d'un mercat cobert, la Secció novella, activa i emprenedora, acordà prendre part a la campanya proreferèndum. La raó principal que mogué els companys socialistes a participar a la votació, fou la perspectiva d'intens treball que s'obrirà pels treballadors del ram de construcció bon punt el mercat cobert, en projecte, sigui començat.

A l'objecte d'explicar als ciutadans de la població l'abast del seu vot favorable, convocaren aquells a un acte públic, en el qual havien de parlar els companys Carqués i Serra i Moret. El local del cine Canetenc, gentilment cedit, s'omplí literalment. Uns cinc-cents ciutadans d'ambdós sexes, treballadors en llur immensa majoria, s'hi havien congregat, desitjosos d'escoltar els parlaments dels companys esmentats.

Obert l'acte pel secretari general de la Secció, company Miquel Banchs Feliu, el company Carles Carqués s'adreçà a l'auditori atent, que l'escoltà amb visible complaença, ovacionant alguns vibrants passatges del seu parlament. Féu un ràpid historial de la vida dels municipis des de llur origen, destriant els partits caciquistes — enemics naturals dels interessos collectius — d'aquells altres que, propugnant pel millorament de les poblacions, eleven el nivell cultural, moral i urbanista d'aquestes. Acabà incitant els ciutadans a votar favorablement «pels drets imprescriptibles del treball, superiors als interessos personals dels conservadors incorregibles».

El company Serra i Moret, arribat de Madrid, escoltà una ovació entusiasta i cordial, tributada espontàniament pels canetencs que coneixen i estimen la formidable tasca d'educador, d'orientador i de propulsor que compta al seu actiu l'ex-conseller socialista.

En una bella conferència, impossible de resumir, senyalà els avantatges de l'obra municipal socialista; amb exemples senzills i clarissims mostrà la diferència d'administració dels partits burgesos i socialistes, i es referí, entre altres, a les realitzacions de les ciutats Pullman i Viena, on les necessitats de les classes treballadores foren ateses degudament pels Ajuntaments socialistes conscients de llur missió. Elogià el principi del referèndum o plebiscit — idea socialista — i en recomanà la pràctica, fent remarcar que amb l'exercici lliure i conscient del sufragi els municipis podrien simplificar la vida de l'Estat i solucionar els seus problemes més complexes. Escoltà igualment, en acabar, una ovació unànime.

Els assistents a l'acte — moltes treballadores s'hi comptaven — sortiren satisfets de la reunió i comentaven molt favorablement l'actuació dels companys de la Unió Socialista.

El socialisme, a Canet, està d'enhorabona. ¡Endavant, companys joves i entusiastes! ¡El pervindre us pertany!

X. X.

"LLUITA"

Ha sortit el número 89 d'aquest periòdic, òrgan de la Federació d'Empleats i Tècnics de Catalunya, amb el següent interesant sumari:

El I Congrés General d'Empleats i Tècnics. - Abusos patronals, per X. - Vida Sindical Internacional. - Conferències d'Orientació Sindical. - Impressions i comentaris d'un viatge a Rússia: La qüestió militar, per J. Oltra Picó. - En el cinquantenari de la mort de Carles Marx. - Les vagues i les coalicions dels obrers, per Karl Marx. - Discurs d'Engels sobre la tomba de Carles Marx. - El que va d'ahir a avui, per Emili Vandervelde. - Síntesi de la teoria i de la pràctica, per Karl Kautsç. — Per la constitució d'un Jurat Mixtę de Tècnics i Directius de la Indústria amb jurisdicció a Catalunya. - Vaga general de dependents de les Agències de Duanes i similars. - Coaccions patronals contra l'Associació d'Empleats i Tècnics de Tarrassa. - El problema de l'atur forçós i la jornada de sis hores, per J. S. B. - Contra la guerra imperialista, guerra civil. - Distribució en el món de les reserves d'or. - Notes federatives.

Per a guarir la TOS preneu

L'AIXAROP POLIBALSAMIC "GIOL"

aprovat i recomenat pels principals Doctors.

Es ven a Ptes. 4,05 el flascó en totes les apotecaries

II Congrés de la F. C. de Barcelona

II SESSIÓ (Dia 1)

Oberta la sessió a les deu del vespre pe lcompany Botella, el secretari Coma llegeix l'acta anterior, que és aprovada.

GUARDIOLA lamenta que la premsa no hagi publicat la sessió inaugural del Congrés.

ARDIACA i ROURE TORENT donen les explicacions degudes.

RULL proposa la modificació del Reglament de discussió. Creu excessiu el nombre de signatures que s'exigeix per demanar la discussió d'una proposta.

El PRESIDENT assegura que, malgrat el Reglament, hi haurà tolerància.

Queda rebutjada la proposta.

MIRANDA proposa que els delegats suplents substitueixin aquells efectius la gestió dels quals va a ésser tractada pel Congrés.

Aquest acorda no haver lloc a deliberar, tenint en compte que en la sessió passada foren validades les credencials.

A proposta del company ROSSEL i MONTANE es suspén la sessió per efectuar una capta entre els presents a favor dels camarades alemanys refugiats, Weise i Gblaeder. La capta dóna un total de 47'50 pessetes.

S'entra a l'Ordre del dia.

REPORMA D'ESTATUTS

EXPOSITO, per la ponència, llegeix el dictamen d'aquesta sobre l'article primer i declara rebutjades les esmenes dels districtes II, III i VIII i un vot particular de Roure i Torent.

SANTALO, VILADOMAT i ROSSELL MONTANE s'oposen al dictamen.

EXPOSITO i ROCA contesten en nom de la ponència.

COMA defensa el dictamen, però proposa que la Secció de Barcelona vella comprengui les de l'Esquerra i Dreta Eixampla.

MUNTANYA proposa que les Seccions de Barcelona tinguin un estatge únic, excepte les de les barriades extremes.

MURTRA s'adhereix a la proposició de Coma.

FERRES, per la ponència, indica que aquesta ha recollit el criteri de les Seccions de fer una Secció central poderosa. Proposa el nomenament d'una Comisió per a fixar els límits de les Seccions.

Posat a votació el dictamen de la Ponència, és rebutjat per 27 vots en contra i 1 a favor.

COLOMA considera una equivocació assenyalar per endavant les Seccions de què s'ha de compondre la Comarcal. Es considera partidari de dividir Barcelona en grans zones amb dos o tres estatges de gran irradiació.

ARDIACA considera, al contrari, que és necessari assenyalar per endavant el nombre i delimitació de les Seccions.

COMORERA, previ el consentiment del Congrés, intervé per indicar la inutilitat del debat i creu que s'ha de mantenir el projecte de l'Executiu.

Posat a votació el projecte de l'Executiu, s'aprova per 22 vots a favor i 4 en contra.

S'aproven, seguidament, els articles 2, 3 i 4.

ARDIACA defensa una esmena del districte IV a l'article cinquè, demanant la creació dins la Comarcal de tantes comisions com n'hi hagi a l'Ajuntament.

En votació ordinària és rebutjada.

S'aproven, seguidament, el sarticles 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11.

RAMIS proposa afegir, al dotzè, un extrem que estipuli que totes les antevotacions de districte es faran al mateix dia i a la mateixa hora.

S'aprova la proposta i seguidament s'aproven els articles 12 i 13, aquest després de rebutjada una esmena de SALES.

S'aproven els articles 14, 15 i 16.

EXPOSITO, per la ponència, llegeix el dictamen sobre l'article 17 proposant que si les dietes dels regidors no ultrapassen les 750 pessetes, hauran de lliurar-ne el deu per cent al partit i el cinc per cent per al diari, i si les ultrapassen, el 10 i el 10, respectivament.

ROSSEL MONTANE proposa que s'igualin els percentatges.

RAMIS proposa que els regidors lliurin íntegrament les seves dietes i que la Comarcal asigni a cada un el que exigeixen les seves necessitats.

CIRERA proposa el quinze per cent.

ARDIACA s'hi adhereix amb la proposta de declarar exemptes les dietes inferiors a 500 pessetes mensuals.

ROSSEL MONTANE proposa el deu per cent.

Posades a votació el dictamen i les esmenes, es rebutja el primer i de les últimes s'aprova la del company Rossell i Montané.

Seguidament s'aproven els restants articles i s'aixeca la sessió a dos quarts de dues.

III SESSIÓ (Dia 2, matí)

INFORME DE LA JUNTA EXECUTIVA

El company Botella obre la sessió a les onze i cinc minuts del matí, i cedeix la presidència al company Fàbregues.

MORGADES demana explicacions sobre l'actuació sindical a que fa referència l'informe.

BOTELLA indica que aquesta actuació ha tingut per objecte endegar el problema soindical de Catalunya, a fi de treure els treballadors de l'estat caòtic en què es troben avui dia.

ALEU demana a l'Executiva que procuri donar la màxima difusió als actes que se celebrin.

Sense altres observacions, s'aprova l'informe de l'Executiva.

PROGRAMA MINIM MUNICIPAL

S'aproven els punts 1, 2, 3, 4 i 5.

Sobre el punt 6, es rebutja una esmena del Districte II, després de breus intervencions dels companys Montalegre, Rossell i Ruiz.

S'aproven seguidament el sarticles 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48 i 49.

MUNTANYA defensa una esmena del Dictricte VIè. demanant que no es passin dret passius als funcionaris que es tribin en bona situació econòmica.

Després de diverses intervencions, és aprobada l'esmena.

MUNTANYA defensa una esmena del Districte VIè. demanant que els funcionaris treballin les mateixes hores que els altres obrers. Indica que d'aquesta manera s'evitaria que els funcionaris tinguin dos càrrecs.

MORGADES s'hi oposa.

RAMIS explica el fet que molts funcionaris tinguin dos càrrecs, a causa dels sous de misèria que perceben pel seu càrrec oficial.

VILADOMAT proposa que es suprimeixi el punt.

El Congrés ho aprova. Seguidament s'aproven els restants punts del projecte.

La Ponència comunica que s'han presentat diversos punts addicionals. Un d'ells el presenta el Dictricte II, demanant la fixació d'un sou màxim per als empleats municipals.

ROSSELL s'hi oposa alegant que això seria contrari a les aspiracions dels funcionaris.

RAMIS creu que cal fixar un màxim i que cal acabar amb la desigualtat actual.

SANTALÓ es declara contrari al principi.

COLOMA indica que les corporacions públiques necessiten la tècnica i que, per tant, han de pagar-la igual que les empreses privades.

Posat a votació el punt es rebutja per 15 vots en contra, i 6 a favor.

Els altres punts addicionals són igualment rebutjats.

RAMIS protesta per la redacció del punt 8, que contradiu allò que el programa general del Partit proclama sobre sistemes electorals.

ROSSELL indica que no es pot posar a discussió un punt ja aprovat pel Congrés. Indica que els acords d'aquest poden ésser modificats pel Congrés General.

RUIZ demana que es faci constar que el projecte aprovat pel Congrés és simplement una proposta que al Federació Comarcal eleva al Congrés.

Aixi s'acorda. Segueix l'ordre del dia.

PROPOSICIONS

Es aprovada una proposició del Districte IV, demanant la creació d'una biblioteca, després d'una esmena del company GUARDIA, la qual és acceptada per la pròpia Secció.

Es aprovada, després de la seva defensa pel company ARDIACA, una altra proposició del mateix districte demanant l'estudi d'un pla de reorganització de la Cooperació de consum a Barcelona. El Congrés faculta el company Ardiaca perquè actuï de comú acord amb la ponència cooperativa.

No és presa en consideració, per considerar que és competència del Congrés General, una altra proposició del Districte IV, en la qual es demana la fixació de la política a seguir en les pròximes eleccions municipals.

Es aprovada una proposta del Districte VI demanant la creació d'una Escola Socialista. Per acord del Congrés i a demanda del company Ardiaca, aquest acord passa a la Joventut per a la seva realització.

Seguidament s'aixeca la sessió, a les dues de la tarda.

Diumenge passat tingué lloc, a la Secció local d'Almacelles, la conferència del company Campalans sobre «Socialisme i Producció». El company Campalans, amb la seva paraula justa i brillant, féu una exposició frapant de l'ideari i de la tàctica de la U. S. C., que interessà fortament el nombrós auditori que l'escoltava.

L'acte constituí una gran manifestació d'afirmació socialista a la qual es sumà entusiastament tot el poble.

PER EXCÉS D'ORIGINAL ENS VEIEM OBLIGATS A DEIXAR PER AL NÚMERO VINENT L'ACABAMENT DE LA RESSENYA DEL CONGRES.

Errors i dolors

Errors i dolors. Errors d'una banda i dolors de l'altra. Errors en els governants i dolors en el poble. En el nostre poble: el poble treballador. Perquè cal aclarir que, al nostre entendre, n'hi ha més d'un de poble. Efectivament la realitat ens demostra que de pobles n'hi ha a dotzenes. El mot poble, com el mot pàtria, com el mot nació, són tan abstractes que requereixen un compte especial en ésser usats. I aplicant aquesta acurada observació a aquesta paraula, de tan usada inservible gairebé, observem la importància de la seva vaguetat. El Poble! Tothom parla en nom del poble; tothom defensa els interessos del poble; tothom cerca el benestar del poble.

¿On és l'home que proposa remeis i solucions, sense atribuir-se la representació popular? ¿On és el dictador que no justifiqui la seva violència amb el paravent del mandat del poble? Tothom té *un* poble darrera seu. Evidentment. Hi ha el poble dels aristòcrates; hi ha el poble dels militars; hi ha el poble dels clergues mercenaris; hi ha el poble dels banquers; hi ha també el poble treballador, l'únic de tots els que hem anomenat que ens mereix respecte. Que ens mereix amor. Que ens mereix tota mena de confiança. Perquè és l'únic poble constructiu. L'únic poble que s'ha fet, es fa i es farà sempre, imprescindible a la humanitat. Si els altres pobles desapareguessin simultàniament, què passaria? No res. Millor dit, sí que passaria. S'esborrarien per sempre en la història a venir, les lluites entre els homes i arribaria una era de pau i germanor. La boca se'ns fa aigua de pensar-hi. Però, ¿i si fos el poble que treballa el que desaparegués? Aleshores presenciaríem l'extinció de la humanitat conscient, a través de les lluites per al manteniment dels respectius privilegis.

Per això quan nosaltres parlem dels dolors del poble, volem dir específicament els dolors dels obrers autèntics; dels que rendeixen el tribut del seu treball a la collectivitat. Parlem dels treballadors impossibilitats d'ésser-ho. Dels treballadors en atur forçós. ¿Sabeu quins són aquests dolors? Són l'espectacle d'aquestes criatures de pocs anys que, escampades estratègicament en els carrers de la ciutat, en nits d'hivern negres de fred implacable, s'enganxen i entortolliguen a les vostres cames, demanant-vos mecànicament una almoina, que un cop aconseguida porten ràpidament a aquelles dones, que seuen arraulides i amb la cara tapada pel mocador, a les vores dels arbres. ¿Heu pensat mai amb el miserable destí que espera a aquests fills de mare?

Són l'espectacle dels que tenint damunt seu la càrrega feixuga de la responsabilitat familiar, veuen com amb rapidesa vertiginosa s'escolen aquelles reserves, obtingudes amb sang pròpia, amb privacions i sacrificis i no els queda altre recurs que recórrer al préstec, a la caritat pública o al robatori. ¿Heu pensat amb la situació d'aquests homes, que mancats de la font dels seus ingressos, que esgotats tots els seus recursos, no poden respondre més que amb una negativa a les demandes vitals dels seus fills? Són aquests els lúgubres dolors del poble. Els nostres dolors. I aquests dolors no els volem patir més. No els podem tolerar més. No podem tolerar que l'home que conreua el blat es quedi sense pa. No podem tolerar més que l'home que construeix calçat vagi descalç. No podem tolerar més que l'home que construeix l'habitació, no tingui aixopluc. Es la constatació d'aquestes paradoxes la que augmenta el nostre dolor. Els treballadors no som encara els àrbitres en la distribució dels productes del nostre esforç, de la nostra suor, de la nostra sang. ¿Què oposen els governants a la crescuda dels nostres dolors? Els dics dels seus errors. Però l'eixida de mare d'aquells arrossegarà aquests. Quins són aquests errors? Manca de serietat. Manca de sobrietat. Manca d'austeritat. Mentre els obrers catalans no troben acolliment a les seves demandes de treball i es veuen arreconats, amb la prohibició de presentar públicament la seva misèria, els nostres governants despenen sumes fabuloses per a l'adquisició de col·leccions artístiques, per a l'augment del nepotisme oficinista, per a la continuació de la tradició musical, per a la construcció de monuments ridículs...

Errors. Conscients o inconscients, però sempre errors. Errors plens d'amenaces i voltats de perills. Errors que el poble treballador, sobri i sincer, veu augmentats a través del prisma del seu gran dolor. Errors que demanen a crits una superació de valors. Una revolució. La nostra. L'única que pot redimir la humanitat.

JOSEP MIRET

LLIBRES

Albert Moravia: «Els indiferents», trad. de Miquel Llor. — Edicions Proa; Biblioteca «A tot vent», volum 53. Badalona, 1932.

Albert Moravia s'ha revelat amb la seva novella «Els indiferents», com una gran figura de la literatura europea. Escriptor corrosiu, la seva obra tira per terra una gran castell de la societat actual; és, per tant, un novellista constructiu d'una altra societat més humana. Autor psicològic, no furga el fons de les consciències dels personatges; els seus tipus no es mouen impulsats pels ressorts subconscients, sinó que, com diu Miquel Llor en la presentació, «explica els fets exteriors dels seus personatges i els motius immediats que provoquen aquests fets».

Albert Moravia té un veritable mestratge en la gesticulació dels protagonistes i en el descabdellament de l'acció. L'obra suggestiona de cap a peus i arrossega cap a la fi perseguida per l'autor. Moravia vol dir-nos que és la immoralitat, en el més ampli i complet sentit, el suport de la societat burgesa d'avui, i ens presenta uns éssers tipus que es desenrotllen normalment, naturalment, uns éssers tipus que fan una vida paral·lela a la de la major part de les famílies de l'alta societat, que podem identificar ací i allà, que tenen del goig de la vida un concepte basat en l'egoisme més inconfessable i que no fan altra cosa que immoralitat. Essers comuns que concentren, com tants i tants, els vicis de la decrèpita organització d'avui. En la mare i en l'amant veiem la quintaessència d'aquest egoisme; en la filla, la noia que es reintegra amb vehemència al vici, arrossegada per l'ambient; en el fill, el personatge més interessant, l'home malmès per tot aquell ambient, que en sent el fàstic amb tota la intensitat possible i que no sap ni se'n podria moure. ¿Hi ha una esperança, una sortida? Qui sap! Miquel, el fill, sembla entrevoure-la, però s'hi gira d'esquena. Els personatges estan traçats amb seguretat; la gran joventtu de l'autor, aquesta joventut que ens promet coses importantíssimes, no s'endevina en «Els indiferents».

Ningú no diria que Albert Moravia és un italià. El seu estil planer i ferm, elegant sempre, el proclama un home del món, és a dir, un anti-italià (parlant, principalment, en el sentit literari).

Miquel Llor ha fet una tasca lloable incorporant al català «Els indiferents». Però, a més, ens ofereix una traducció amorosa i viva, tota ella correctíssima i fidel a tot éssemho.

• • •

Josep Selva: «Albada». — Edicions Proa; Biblioteca «A tot vent», volum 54. Badalona, 1933.

Amb «La llum i l'ombra», Josep Selva va dir-nos que estava dotat de condicions de novellista. «La llum i l'ombra» tenia bastants defectes, sobresortint la manca de lligam.

Una segona obra de Josep Selva, «Albada», ha tingut tres vots en el fall del Premi Joan Creixells 1933.

En «Albada», Selva no ha salvat encara la inseguretat amb què es mou dins el camp novellistic. Es una obra massa ingènua i tallada; està feta amb superposicions d'escenes i ambients i té evidents descensos. No obstant això, és tota ella saturada d'una frescor altament estimable i l'argument té el que se'n diu nervi.

Un esforç més, i Josep Selva serà l'escriptor que es preasent des de la seva primera obra.

J. R. I T.

Adquiriu en la diada del Llibre

l'obra de

J. Roure i Torent

Present de noces

▼

Sota el vel de la literatura, una sàtira a la societat burgesa.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any . . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Portaferrissa, 30, pral.
BARCELONA

La U. S. C. de cara al món

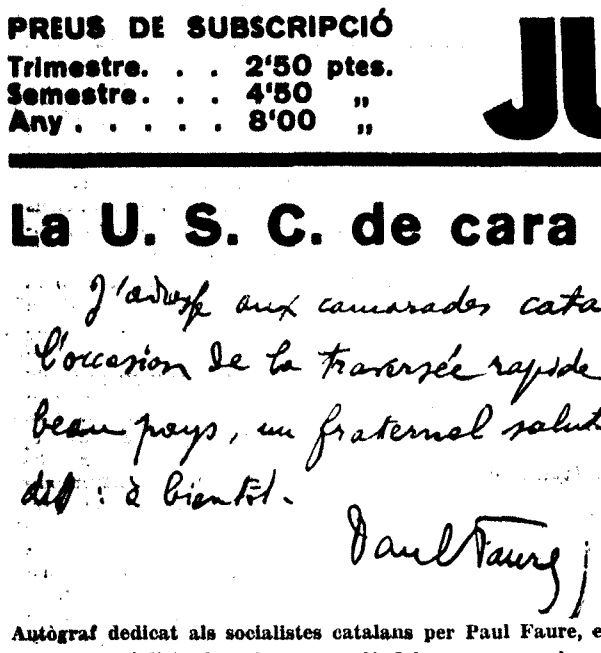

Autògraf dedicat als socialistes catalans per Paul Faure, el Secretari del partit socialista francès, en ocasió del seu pas per la nostra ciutat.

En l'ambient resclosit de la nostra política burgesa i amb l'accent cofoi i carrincló de les seves manifestacions, és un eixamorós consol poder respirar l'aire fi del Socialisme, purificat per totes les tramuntanes de l'esperit. Conegudes circumstàncies han dut aquestes darreres setmanes a Barcelona figures preminents de la Internacional i ha estat l'estatge de la U. S. C. —ambaixada del món a Catalunya— la llar on s'han adreçat, com la casa pairal de tots els missatgers de la Societat Nova.

Podran les serpetes de l'enveja i les granotes de la impotència ironitzar xaronament sobre la força material dels estols socialistes catalans. Els quatre mil companys inscrits a les nostres rengleres senten l'orgull de la nostra força moral, sense parió en cap altre dels partits de Catalunya. Henri de Man primer, Jean Payrè, Montel i Paul Faure després, i la camarada Lepère (companya del conegut redactor del «Vorwaerts», de Berlín), ara de poc, han estat successivament els nostres hostes. Per ells hem sabut les inquietuds que avui commouen els nostres germans de tot Europa i les fundades esperances que la democràcia social té posades en l'avenir del socialisme català. Avui és Adela Schreiber, antic membre del «Reichstag», l'escriptora feminista coneguda arreu per les seves campanyes per la protecció de la mare i de l'infant, qui essent entre nosaltres en viatge d'estudis, honorarà el nostre Congrés Nacional amb una representació del més alt prestigi intellectual, per oferir-nos l'admirable exemple d'una vida consagrada fervorosament a tots els ideals de redempció humana.

De Paul Faure —aquest lluitador formidable que avui paga amb una vil campanya insidiosa l'agosarament d'haver plantat cara a l'omnipotència dels senyors del Creusot i denunciat als quatre vents les criminals maquinacions dels fabricants d'armes de guerra—, tenim la promesa d'unes pròximes conferències. La paraula de l'illustre secretari del Partit Socialista Obrer de França ens alliçonarà aviat amb la profunditat de la seva doctrina i amb la seva ciència d'organitzador. La coincidència de dates entre el nostre Congrés i el dels camarades francesos ens priva, d'una banda, de poder tenir aquests dies entre nosaltres el nostre fraternal amic Montel, Conseller general de l'Aude, i, de l'altra, d'acceptar el convit cordialíssim per trametre una delegació nostra al Congrés de la S. F. I. O. que ha de tenir lloc a Avinyó.

I no parlem ara, que la llista fóra inacabable, de tots els camarades que d'Itàlia, Alemanya i altres terres, fan cap contnuament a la nostra ciutat, foragitats per criminals persecucions. A tots ells, amb igual cordialitat, obren els seus braços fraterns els socialistes de Catalunya, disposats a lluitar en tots els camps per bandejar de la terra totes les ignomínies que avui l'envilleixen.

Davant el perill feixista

Els joves parlen

En moments trascendentals de la política mundial, es fa necessari i ineludible que obrim els ulls a la realitat. Una actitud passiva, una contemplació idíllica de l'ambient, és doblement suïcida. Hem d'esguardar els fets per cruels i inhumans que siguin; hem d'afrontar-los amb la màxima serenitat i amb la màxima cruesa. No ens de refiar massa del nostre accentuat i sa liberalisme. No creguem que els nostres enemics no faran, perquè nosaltres no fariem. Allunyem les hipòtesis. Fàcilment són demostrades amb massa cruesa. El que avui és hipòtesi, demà és realitat. El que avui sembla inverosímil, demà ens esfereeix per la seva cruesa. Es la llei inevitable: *tot canvia, tot es renova.*

L'exemple d'Alemanya, Itàlia i Japó són prou contundents per admetre tota possibilitat del retornament als temps de la tirania i de l'imperialisme criminal. Les primeres espurnes feixistes han fet llur feble aparició ací. Sortosament, han estat tallades ràpidament. Però aquest primer fracàs és propi per a ofegar llurs aspiracions davant la grandesa assolida per llurs companys d'Itàlia i Alemanya? No ho creieu pas; el triomf estimula; el triomf porta fàcilment al martirilogi i després d'ell ve, com a conseqüència fatal i inevitable, la popularitat dels ideals per ells defensats.

Hem de jugar amb serenitat però amb la màxima rapidesa i energia. Els moments són preciosos. Ofeguem ràpidament totes les petites aparicions; no deixem agafar cos a aquest ideari funest. No impresionem massa tardanament els esperits simples i febles. Evitem-ho. L'exemple és massa cruel per a entretenir-nos en experiments.

El dilema és prou clar i contundent: «o ells o nosaltres». La lluita democràtica els repugna. L'acepten mentre són a l'oposició. Un cop assolit el poder, fan servir llur democràcia — perquè ells també en tenen, a la seva manera — per ofegar les aspiracions del que sofreix.

El camí està obert. O el recorrem nosaltres o el recorreran ells. Fem-ho amb tota la rapidesa possible. La situació actual no admet atenuants. Les forces estan prou precisades: **o reacció o socialisme.** Organitzem immediatament els nostres cossos de xoc i estiguem disposats en tot moment a la lluita. Així evitarem jorns dolorosos a la humanitat i al Socialisme.

Permeteu que des d'ací adreci una fervorosa salutació a tots els joves del partit i de fora, a l'ensems que els inviti a ingressar a la «oventut Socialista de Catalunya», organització capacitada per a la creació d'un veritable tol de joves, empesos per llur virilitat i llur entusiasme a la lluita contra la reacció.

¡Jove, no demoris en prestar el teu ajut a la lluita contra la reacció!

A. VILELLA

La U. S. C. davant la situació actual

La premsa diària de Barcelona publicàà dimecres d'aquesta setmana aquest advertiment tramès pel Comitè Executiu de la U. S. C.:

«UN ADVERTIMENT DE LA U. S. C.—Assabentats pels nostres camarades de França dels maneigs dels conspiradors monàrquics espanyols a la veïna República i dels seus propòsits d'aprofitar qualsevol aldarull per a intentar un nou cop de força contra el nou règim, el Comitè Executiu de la U. S. C. recomana a tots els seus afiliats que s'abstinguin de collaborar en qualsevol manifestació autoritzada que determinats elements extremistes vulguin realitzar el pròxim dia 14.»

Als delegats al Congrés

Un grup de delegats al II Congrés General de la U. S. C. ha llançat la idea d'aprofitar la presència a Barcelona dels representants de les seccions socialistes d'arreu de Catalunya, per celebrar un

APAT DE GERMANOR SOCIALISTA

que servirà de final a les tasques del Congrés i constituirà una magnífica afirmació de la força de la U. S. C.

Aquest acte tindrà lloc el diumenge, dia 16, a les deu del vespre, al lloc que s'indicarà oportunament.

Tots els companys, delegats o no, que vulguin assistir-hi, són pregats d'inscriure's a la mesa del Congrés.

Per bé que fins al moment d'haver-se tancat l'edició, no s'havia determinat el preu del tiquet, podem assegurar als nostres companys que serà molt reduït.

El Socialisme i la República

Un partit ideal seria al mateix temps conservador i revolucionari. Conservador per tal de mantenir allò que mereix respecte i fa un servei al comú. Revolucionari per a destruir, sense enterniments, tot allò que fos podrit.

De vegades hem pensat amb cert orgull que potser existeix un partit semblant. Som nosaltres mateixos. El Socialisme, si bé no realitza plenament l'ideal impossible que enunciàvem, s'hi acosta més que ningú. Sap posar-se al costat d'allò que ho mereix i empènyer cap a la mort les coses inútils. Igualment planta cara a la dreta conservadora o reaccionària que evita experiències prematures i desastroses quan està al seu abast.

La Revolució del 14 d'abril, que estem commemorant ara, deu molt a aquesta doble qualitat del Socialisme internacional. Dintre de la República com arreu, som conservadors de la Revolució, revolucionaris de la reacció. I per tant hem donat a la República un suport i un contingut per a mantenir-se, i un horitzó illimitat i bell d'ideals per a satisfer els anhels populars legítims i realitzar una justícia progressiva que no tingui aturador.

La República deu qui-sap-lo a l'ajut del Socialisme. Tot i els errors soferts, tot i les marrades que l'adulteraven, el Socialisme espanyol era un factor imprescindible de la Revolució democràtica, i en el moment d'advenir la República era l'únic partit organitzat en el camp revolucionari. Després ha estat exemple de disciplina, de lealtat, de sacrifici. Ha sacrificat, no pas els principis, però sí les exigències més severes i radicades de sectors seus per a no comprometre l'obra iniciada. Ha començat, en canvi, pels fonaments l'evolució imprescindible cap a les noves fórmules econòmiques.

El jove Socialisme català també ha ocupat un lloc d'honor. Petit com era, sabé posar-se on el varen cridar, i sabé refusar la suggestió de fondre's amb les forces passatgeres per a ésser garantia i reserva en germen. Quan els republicans desapareixeran, la República continuarà el seu avenç perquè serà nostra.

No hem de sotmetre'ns excessivament a la democràcia formal dels burgesos—igualtat davant la llei. Volem també la igualtat davant de la vida, i aquest ha d'ésser el preu—reclamat de sempre —a la nostra aportació.

Dintre la República, a través dels 14 d'abril, collaborarem en allò que ho mereixerà i acatarem les coses estantisses. Reformarem. Farem, cada dia, una mica de la gran Revolució, i si quan serem forts com ningú ens posaven obstacles illícits els trencarem per la violència. La nostra manera de collaborar no és pas fer concessions a la burgesia, camarades demagogs! Es justament al contrari: arrencar concessions a la burgesia, perquè els obrers tenim sempre raó en principi i no disposem pas de gran cosa per concedir.

La nostra feina dintre la República ha de tornar sempre al mot d'ordre de Marx: amb la burgesia contra el feudalisme, amb el proletariat contra la burgesia. Així, comptat i debatut, farem irreductible la República i la farem més gran i més lliure, més autèntica. Gràcies a aquest esforç i aquest ajut, dia vindrà que el 14 d'abril serà encara més alegre.

GRANIER-BARRERA

Un altre èxit municipal

Les fàcils campanes de la premsa de l'Esquerra han brandat novament amb motiu d'un altre «èxit» del senyor Vàchler. Ja s'ha acabat l'anarquia amb què es venien desenrotllant les línies de transports en comú a la ciutat de Barcelona. Ja no sorgiran més, com fins ara, com a empescades d'especuladors moguts únicament pel propi interès o com a competència de companyies privades. No. Ara a tenim un plan orgànic, tècnicament estudiat, per les noves línies d'autòmnibus que s'hagin d'establir. Calia, en efecte, que hi hagués un Ajuntament d'Esquerra perquè això fos possible, etc.

Acostumats a que els nostres amics de l'Esquerra s'oblidin sovint —amb tota la bona fe, és clar— de les aportacions socialistes, la «mandanga» d'ara no ens ha vingut de nou. No per cap interès nostre i sí sols vetllant pels furs de la veritat, ens plau declarar —com consta en les actes de la Comissió de Foment— que aquest pla que avui és presentat al públic com un encert de la majoria municipal, és obra exclusiva de la U. S. C., puix fou el nostre company Campalans, quan ocupava la presidència de la Comissió de Foment, qui en donà la idea, en mostrà la necessitat i n'encarregà l'execució. Això s'esqueia en aquells moments en que el nostre company denunciava a la majoria municipal, en sessió privada, la seva convicció que el senyor Roca cercava entre els regidors collaboracions inconfessables. La seva veu no fou aleshores escoltada i, al cap de poques setmanes, l'Esquerra es veia forçada a foragitar del seu si alguns dels seus membres que foren trobats amb les «manos en la masa».

El feixisme a Estònia

A Estònia s'ha complicat la situació des del moment en què en el Parlament, fa cosa d'uns mesos, fou derrotat el Govern de petits agraris, l'èxit del qual fol relatiu, que volia provocar una inflació per a alliberar els petits propietaris rurals de llurs deutes amb l'Estat. Amb objecte de propagar l'opinió que no és possible formar un govern apte per a l'acció, els agraris continuaren llurs intrigues, àdhuc després de llur desfeta. Sobretot es notà l'activitat d'una associació d'antics combatents, dirigida per oficials pertanyents al partit agrari. Aquesta organització està en contacte amb el moviment feixista «lappista» de Finlàndia, que tracta que els altres partits burgesos li confiïn el govern permetent-li d'aquesta manera realitzar la inflació. Amb objecte de contrarrestar les velleïtats d'aquests grups d'aventurers, el partit social-demòcrata estonià ha format una coalició amb agraris que no tenen deutes amb l'Estat, i que, per tant, no són partidaris d'una inflació. La lluita contra el feixisme, l'equilibri pressupostari i l'estabilització monetària constitueixen el programa d'aquesta coalició governamental que es troba actualment en el Poder fa prop de cinc mesos. Per a equilibrar el pressupost ha disminuït el sou dels funcionaris de 4 a 8 per 100 (els sous inferiors a 40 corones mensuals han estat exceptuats). A més, s'ha establert un impost de crisi de 2 a 7 per 100 sobre les rendes superiors a 50 corones. S'ha encarregat una comissari de l'Estat la repressió de l'encariment de la vida. Els subsidis d'atur forçós han estat augmentats i la durada de treball dels funcionaris ha estat reduïda en una hora diària.

En el Govern, el partit social-demòcrata té les carteres d'Afers estrangers i de Comunicacions. Actualment els grups feixistes realitzen una lluita violenta contra el Parlament; reclamen un plebiscit tendint a ampliar els poders del President de la República. Per tal de contrarrestar aquesta ofensiva del feixisme, la majoria parlamentària ha decidit modificar la Constitució. En l'actualitat el moviment feixista estonià és molt feble, però els errors de la coalició governamental l'enfortirien indefectiblement. Una part de la social-democràcia està disgustada amb la política de coalició i critica les mesures governamentals. En canvi els Sindicats es decanten per la continuació de la política de coalició.

Unió Socialista de Catalunya

Convocatòries

SECCIO DEL DISTRICTE II. — Divendres, dia 21, a les deu del vespre. Objecte: Tractar de l'estatge; Renovació de càrrecs directius i represntatius; Proposicions.

Secció de Valls

En la reunió celebrada per la Secció local el pasat dia 3, es renovà el Comitè Executiu, el qual ha quedat constituït en la forma següent:

Secretari general, Joan Sendra i Siscar; Vocals, Joan Domingo i Poblet, Pere Espanyol i Plana, Josep Figueres i Mestres i Josep Mateu i Fabregat.

Joventut Socialista de Catalunya

Convocatoria

Tots els joves militants de la U. S. C. no majors de 30 anys, són convocats a la reunió que per a la constitució definitiva de la Joventut Socialista de Catalunya tindrà lloc el proper dimecres, dia 19, a dos quarts de deu del vespre, al nostre estatge central.

En aquesta reunió s'aprovaran els Estatuts de la J. S. C. i s'adoptarà el pla de treball del nou organisme.

Penya U. S. C. d'escacs

El pasat diumenge donà fi el primer torneig d'escacs. Els concursants quedaren qualificats en el següent ordre:

Blanquer, sis punts.
Ferrés, sis punts.
Monpel, sis punts.
Rull, sis punts.
Capdevila, quatre punts.
Virgili, tres punts.

El proper torneig serà de *classificació*, cosa per la qual es prega a tots els inscrits que donin el seu nom dintre els dies 15 al 25 inclusiu, al company Puig, de set a dos quarts de nou, i diumenges de quatre a set de la tarda.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línea d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"
RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11726
NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 °|. mitjançant la presentació del carnet.

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques - Rosselló, 84 - Telèfon 35490